

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 30, 2013

Nummer 30, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1356](#) 19-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1355](#) 19-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1349](#) 19-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1353](#) 19-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1354](#) 19-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1350](#) 19-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1360](#) 19-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1358](#) 19-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1345](#) 19-11-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:1352](#) 19-11-2013

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[Annotatie bij Hof Amsterdam 2 oktober 2013](#)

mr. P.C. Verloop

Annotatie

[Annotatie bij Hof Amsterdam 2 oktober 2013, ECLI:NL:GHAMS:2013:3188](#)

mr. P.C. Verloop

RECHTSPRAAK

Uit de bewijsmiddelen kan niet zonder meer worden afgeleid dat verdachte 'tezamen en in vereniging met een ander' heeft gehandeld.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring wat het 'medeplegen' betreft ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Aangezien de bewezenverklaring van het ten laste gelegde, voor zover behelzende dat de verdachte 'tezamen en in vereniging met een ander' heeft gehandeld, niet zonder meer uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid, is de bestreden uitspraak in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1355

Zaaknummer: 12/02744

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Uit de bewijsmiddelen kan niet zonder meer worden afgeleid dat verdachte 'tezamen en in vereniging met een ander' heeft gehandeld. Conclusie A-G anders.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring wat het 'medeplegen' betreft ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Aangezien de bewezenverklaring van het ten laste gelegde, voor zover behelzende dat de verdachte 'tezamen en in vereniging met een ander' heeft gehandeld, niet zonder meer uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid, is de bestreden uitspraak in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep en wordt berecht en afgedaan.

Conclusie A-G:

‘Met betrekking tot een ten aanzien van deze verklaring gevoerd Salduz-verweer houdt de bestreden uitspraak het volgende in:

“Nu in het dossier een ‘Verklaring optreden piket’ aanwezig is inhoudende dat verdachte op 25 augustus 2008 door mr M. Kuiper, advocaat te Harderwijk, is bijgestaan en dat de verdachte vervolgens op 26 augustus 2008 ten overstaan van de politie een bekennende verklaring heeft afgelegd geldt voor deze bekennende verklaring geen bewijsuitsluiting. In zoverre wordt het verweer verworpen.”

Nu het Hof deze “bekennende verklaring” uitdrukkelijk bruikbaar heeft geacht voor het bewijs, moet het ervoor gehouden worden dat die verklaring ten gevolge van een kennelijke misslag niet in de aanvulling op het verkorte arrest als bewijsmiddel is gebezigd. De bewijsmotivering zou derhalve verbeterd gelezen kunnen worden, al pleit daar wellicht tegen dat de verklaringen van [medeverdachte] en de verdachte niet helemaal op elkaar aansluiten.

Beiden lijken de schuld volledig op zich te nemen en de rol van de ander te minimaliseren.

In elk geval heeft naar mijn mening te gelden dat de verdachte bij het cassatieberoep onvoldoende belang heeft, aangezien gelet op de bekennde verklaring van de verdachte – die enkel is aangevochten met een beroep op de Salduz-jurisprudentie – redelijkerwijs niet valt te verwachten dat een nieuwe behandeling van de zaak ertoe zal leiden dat de verdachte van het tenlastegelegde feit zal worden vrijgesproken. Ik merk daarbij op dat de schriftuur na 1 oktober 2012 is ingediend, zodat voor een terughoudende toepassing van art. 80a RO geen reden is.

Het middel kan bij gebrek aan voldoende belang niet tot cassatie leiden. Dat betekent dat een behandeling in cassatie niet is gerechtvaardigd, zodat het beroep alsnog met toepassing van art. 80a RO niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Deze conclusie strekt ertoe dat het cassatieberoep op voet van art. 80a RO niet-ontvankelijk wordt verklaard.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1354

Zaaknummer: 12/02718

Wetsartikelen: 47 Sr

RECHTSPRAAK

Blijkens het proces-verbaal ter zitting in eerste aanleg is aldaar door de ex artikel 279 Sv gemachtigde raadsman niet aangevoerd dat de zaak voor de kinderrechter vervolgd had dienen te worden. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat uit hetgeen in de cassatieschriftuur is aangevoerd niet kan blijken van enig in rechte te respecteren belang van verdachte bij het onderhavige cassatieberoep, kan verdachte niet worden ontvangen in het beroep. Opmerking verdient nog dat de aan het middel ten grondslag liggende opvatting dat een gebrek inzake de bevoegdheid van de rechter niet kan worden hersteld doordat die rechter een vordering tot wijziging van de tenlastelegging toewijst waardoor dat gebrek vervalt, in haar algemeenheid onjuist is.

Ontvankelijkheid cassatieberoep:

'Het hof is van oordeel dat de vermelding in de inleidende dagvaarding dat de verdachte voor de politierechter, in plaats van de kinderrechter, diende te verschijnen niet tot nietigheid van de inleidende dagvaarding leidt, nu de zaak ook daadwerkelijk bij de politierechter is aangebracht. Het hof is voorts van oordeel dat de politierechter zich niet onbevoegd heeft behoeven te verklaren. Immers, de ter terechtzitting in eerste aanleg aanstonds na het voordragen van de zaak gevorderde wijziging der tenlastelegging is door de politierechter, met goedvinden van de gemachtigd raadsman, toegelaten. Nu de officier van justitie tot aan het requisitoir wijziging van een tenlastelegging kan vorderen en artikel 284, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering, buiten kijf stelt dat hij dit ook nog na een bij wege van preliminair verweer gedaan beroep op onbevoegdheid zou hebben kunnen doen, verzette zich daartegen niets. De politierechter diende zijn bevoegdheid vervolgens te beoordelen op de grondslag der tenlastelegging en naar aanleiding van het onderzoek op de terechtzitting en aangezien de verdachte op 2 december 2009 meerderjarig was, was de politierechter bevoegd tot kennisneming van de zaak.'

Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg is aldaar door de op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman van de verdachte niet aangevoerd dat de zaak voor de kinderrechter vervolgd had dienen te worden. Gelet hierop en in aanmerking genomen dat uit hetgeen in de cassatieschriftuur is aangevoerd niet kan blijken van enig in rechte te respecteren belang van de verdachte bij het onderhavige cassatieberoep, kan de verdachte niet worden ontvangen in dit beroep.

Opmerking verdient nog dat in haar algemeenheid onjuist is de kennelijk aan het middel ten grondslag liggende opvatting dat een gebrek inzake de bevoegdheid van de rechter niet kan worden hersteld doordat die rechter een vordering tot wijziging van de tenlastelegging toewijst waardoor dat gebrek vervalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1360

Zaaknummer: 11/04811

Wetsartikelen: 279 Sv

RECHTSPRAAK

Uit de gebezigde bewijsmiddelen kan niet worden afgeleid dat verdachte zich tegen de betreffende opsporingsambtenaar heeft verzet 'door te rukken en trekken in een richting tegengesteld aan die, waarin die ambtenaar verdachte trachtte te geleiden'. De Hoge Raad spreekt verdachte om doelmatigheidsredenen vrij ter zake van dit feit.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder parketnummer 07-653063-10 onder 2 ten laste gelegde feit niet kan worden afgeleid uit de inhoud van de daartoe door het hof gebezigde bewijsmiddelen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Uit de inhoud van de daartoe gebezigde bewijsmiddelen kan niet worden afgeleid dat de verdachte zich tegen de betreffende opsporingsambtenaar heeft verzet 'door te rukken en trekken in een richting tegengesteld aan die, waarin die ambtenaar verdachte trachtte te geleiden'. De bewezenverklaring is in zoverre ontoereikend gemotiveerd. Het middel klaagt daarover terecht. De Hoge Raad zal om doelmatigheidsredenen de verdachte ter zake van dit feit vrijspreken. Daardoor wordt de aard en ernst van hetgeen in de bestreden uitspraak overigens ten laste van de verdachte is bewezen verklaard – weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 1 – niet aangetast, zodat vernietiging ter zake van de strafoplegging op deze grond achterwege kan blijven.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, doch uitsluitend wat betreft het onder parketnummer 07-653063-10 onder 2 bewezen verklaarde en de duur van de opgelegde gevangenisstraf, spreekt de verdachte vrij van het onder parketnummer 07-653063-10 onder 2 ten laste gelegde, vermindert de duur van de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze twee maanden en drie weken beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1345

Zaaknummer: 11/03332

Wetsartikelen: 180 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad verklaart zich onbevoegd om van de aanvraag kennis te nemen en bepaalt dat de aanvraag zal worden doorgezonden aan de griffier van het Gemeenschappelijk Hof.

Beoordeling van de aanvraag:

Volgens artikel 454 lid 1 Wetboek van Strafvordering Bonaire, Sint Eustatius en Saba moet een aanvraag tot herziening worden aangebracht bij het Gemeenschappelijk Hof. De Hoge Raad mist derhalve de bevoegdheid om van de aanvraag kennis te nemen.

Het moet ervoor worden gehouden dat de aanvrager de aanvraag heeft willen indienen bij het daartoe aangewezen gerecht. De Hoge Raad zal de stukken derhalve ter verdere behandeling doorzenden naar het Gemeenschappelijk Hof.

De Hoge Raad verklaart zich onbevoegd om van de aanvraag kennis te nemen en bepaalt dat de aanvraag zal worden doorgezonden aan de griffier van het Gemeenschappelijk Hof.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1349

Zaaknummer: 13/03934

Wetsartikelen: 454 lid 1 Sv Bonaire, St. Eustatius en Saba

RECHTSPRAAK

Het niet binnen vier maanden na de einduitspraak aanvullen van het vonnis met bewijsmiddelen ex artikel 402 lid 7 Sv Aruba leidt niet tot nietigheid van het vonnis. Het hof heeft het verzoek tot het bekomen van een afschrift van het vonnis gewezen in de zaak van de medeverdachte kennelijk niet opgevat als een verzoek in de zin van artikel 43 lid 1 Sv Aruba. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is, gelet op hetgeen blijktens het proces-verbaal ter zitting door de raadsman van verdachte is aangevoerd, niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek van de verdediging tot het bekomen van een afschrift van het vonnis dat is gewezen in de zaak van de medeverdachte [medeverdachte].

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het proces-verbaal van de terechtzitting van het hof van 18 juni 2012 houdt – voor zover voor de beoordeling van het middel van belang – het volgende in:

'dossier

De raadsman merkt op dat hij getracht heeft om het vonnis in de zaak tegen de medeverdachte [medeverdachte] te verkrijgen, maar dat het niet is gelukt. De voorzitter merkt op dat het afzonderlijke zaken betreft en dat bedoeld vonnis geen deel uitmaakt van het onderhavige dossier. De raadsman merkt op dat hij een afschrift van het vonnis wil.

De procureur-generaal, door de voorzitter in de gelegenheid gesteld om te reageren, merkt –zakelijk weergegeven– het volgende op:

Het zijn verschillende verdachten. Het gerecht in eerste aanleg heeft terecht voor elke verdachte een afzonderlijk vonnis gewezen. Deze raadsman heeft zich alleen voor deze verdachte gesteld, dus heeft alleen het vonnis in de zaak tegen deze verdachte gekregen. Uitspraken zijn openbaar, maar het verstrekken van (...) vonnissen in de zaken van anderen is

een ander verhaal. Ik verzet me daartegen. Ik heb het vonnis wel bij mij.

De raadsman merkt –zakelijk weergegeven– het volgende op:

Ik begrijp de bezwaren van de procureur-generaal niet. In dat vonnis komt onder meer de criminele organisatie aan de orde waarvan deelname ook aan mijn cliënt wordt verweten. Ik acht het van belang om te weten wat daarover is overwogen en wat daaraan ten grondslag ligt.

De procureur-generaal merkt –zakelijk weergegeven– het volgende op:

De raadsman moet uitgaan van het dossier zoals dat thans voor ons ligt. Er zijn inderdaad een aantal feiten als medeplegen ten laste gelegd. Maar de raadsman heeft zich niet gesteld voor de medeverdachte en hoeft daarom ook niet het vonnis in diens zaak te krijgen.

De voorzitter hervat het onderzoek ter terechtzitting en deelt vervolgens de beslissing van het Hof mede:

Er bestaat een procedure voor het verkrijgen van vonnissen in zaken waarin men niet persoonlijk is betrokken. Bij een dergelijk verzoek wordt er door het Hof contact opgenomen met de advocaat van de betreffende verdachte en gevraagd of er bezwaren zijn tegen afgifte van een afschrift in verband met de privacy. Dat kan nu niet worden gedaan. Het Hof beschikt thans overigens ook niet over het vonnis. Het verzoek wordt derhalve afgewezen.'

Artikel 43 Sv Aruba, dat is geplaatst in Titel VII Rechterlijke voorzieningen bij dringende noodzaak, luidt – voor zover hier van belang – als volgt:

'1. In alle gevallen, waarin het belang van een goede strafrechtsbedeling een voorziening dringend noodzakelijk maakt en het wetboek zelf daaromtrent geen regeling bevat, kan een verzoek om zodanige voorziening worden gedaan door de verdachte of degene die daarbij een rechtstreeks hem bepaaldelijk aangaand belang heeft.

2. Op gelijke wijze komt het openbaar ministerie de bevoegdheid toe een zodanige voorziening te vorderen.

3. Op het verzoek of de vordering, op straffe van niet-ontvankelijkheid met redenen te omkleden, wordt tijdens het voorbereidend onderzoek beslist door de rechter-commissaris en, na de aanvang of de beëindiging van het onderzoek ter terechtzitting, door de rechter die over de zaak oordeelt of het laatst heeft geoordeeld. Is de zaak bij het Hof aanhangig of aanhangig geweest, dan is het college of een door dit college aangewezen lid bevoegd.

4. Is de rechter aanstonds van oordeel, dat degene die het verzoek of de vordering heeft gedaan, niet-ontvankelijk is of dat elke redelijke grond aan het verzoek of de vordering

ontbreekt, dan wijst hij zonder nader onderzoek en met eenvoudige redengeving de gevraagde voorziening af.

5. De voorziening kan zowel een gebod als een verbod bevatten, ook met betrekking tot gedragingen in de toekomst.'

Kennelijk heeft het hof het in het middel bedoelde verzoek niet opgevat als een verzoek in de zin van artikel 43 lid 1 Sv Aruba. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is, gelet op hetgeen blijktens het proces-verbaal van de terechtzitting door de raadsman van de verdachte is aangevoerd, niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1353

Zaaknummer: 13/00207

Wetsartikelen: 43 lid 1 Sv Aruba en 402 lid 7 Sv Aruba

RECHTSPRAAK

De opvatting dat het door de Hoge Raad in de eerste cassatieprocedure gewezen arrest, waarbij de toen bestreden uitspraak is vernietigd en de zaak is teruggewezen naar het hof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan, niet kan worden aangemerkt als een daad van vervolging in de zin van artikel 72 Sr die de verjaring stuit, is onjuist. Uit het verkorte arrest en de aanvulling daarop kan worden afgeleid dat het de verdachte is geweest die de in de bewezenverklaring omschreven gedraging heeft verricht.

Het tweede middel strekt ten betoge dat het hof het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk had dienen te verklaren in de vervolging wegens verjaring van de ten laste gelegde en bewezen verklaarde overtreding. Het middel voert daartoe aan dat de hier geldende verjaringstermijn van drie jaren is verstreken tussen de betekening op 15 april 2008 van de aanzegging als bedoeld in artikel 435 lid 1 Sv in de eerste cassatieprocedure en de betekening van de dagvaarding van 6 juni 2011 voor de behandeling van de zaak door het hof na terugwijzing van de zaak door de Hoge Raad.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel steunt op de opvatting dat het door de Hoge Raad in de eerste cassatieprocedure gewezen arrest van 3 november 2009, waarbij de toen bestreden uitspraak is vernietigd en de zaak is teruggewezen naar het hof teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan, niet kan worden aangemerkt als een daad van vervolging in de zin van artikel 72 Sr die de verjaring stuit. Die opvatting is echter onjuist. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1350

Zaaknummer: 12/01288

Wetsartikelen: 72 Sr

RECHTSPRAAK

Het hof heeft aangenomen dat het vonnis op 4 oktober 2010 bekend is gemaakt aan verdachte. Dit blijkt niet uit de aan de Hoge Raad toegezonden stukken, terwijl overigens uit die stukken niet kan worden opgemaakt dat het hoger beroep is ingesteld buiten de in artikel 408 lid 2 Sv gestelde termijn.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte, althans op onjuiste gronden, niet-ontvankelijk heeft verklaard in het hoger beroep.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.5 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Gravenhage, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Conclusie A-G:

'Voor de goede orde merk ik op dat de dagvaarding voor de op 18 januari 2005 gehouden terechtzitting van de Rechtbank niet in persoon is uitgereikt en het vonnis bij verstek is geweest.

Nu uit de aan de Hoge Raad toegezonden stukken niet blijkt dat dit vonnis op 4 oktober 2010 aan de verdachte bekend is gemaakt, zoals het Hof heeft aangenomen, en ook overigens uit die stukken niet kan worden opgemaakt dat het hoger beroep is ingesteld buiten de in art. 408, tweede lid, Sv gestelde termijn, is het middel terecht voorgesteld en kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

Deze conclusie strekt tot vernietiging van de bestreden uitspraak, en terug- of verwijzing van de zaak naar het/een Gerechtshof teneinde op het bestaande hoger beroep te worden berecht en afgedaan.'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1358

Zaaknummer: 12/00908

Wetsartikelen: 408 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad haalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:BM4440, NJ 2010, 655 en ECLI:NL:HR:2013:BX6910, NJ 2013, 266. In het onderhavige geval gaat het onder meer om het bewezen verklaarde voorhanden hebben van een voorwerp – te weten een geldbedrag – dat naar het oordeel van het hof vooral afkomstig is uit door de verdachte zelf begane misdrijven (kort gezegd de handel in illegaal vuurwerk). Het hof heeft geoordeeld dat zulks witwassen oplevert. Aangezien uit de motivering van dat oordeel echter niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van dat geldbedrag doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat geldbedrag, is het oordeel van het hof ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het onder 4 bewezen verklaarde 'witwassen' oplevert.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In het onderhavige geval gaat het onder meer om het bewezen verklaarde voorhanden hebben van een voorwerp – te weten een geldbedrag – dat naar het oordeel van het hof vooral afkomstig is uit door de verdachte zelf begane misdrijven (kort gezegd de handel in illegaal vuurwerk) en heeft het hof geoordeeld dat zulks witwassen oplevert. Aangezien uit de motivering van dat oordeel echter niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele voorhanden hebben van dat geldbedrag doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat geldbedrag, is het oordeel van het hof ontoereikend gemotiveerd. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 4 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, Economische Kamer, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1356

Zaaknummer: 12/00899

Wetsartikelen: 42obis Sr

RECHTSPRAAK

Het op het tot bewijs gebezigde proces-verbaal van bevindingen van de hoofdagent en taakaccenthouder WWM gebaseerde oordeel van het hof dat het in de ten laste gelegde vermelde (luchtdruk)geweer een voorwerp is in de zin van categorie I sub 7 WWM is niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat uit het proces-verbaal ter terechtzitting niet blijkt dat aldaar door of namens verdachte de deskundigheid van genoemde verbalisant is betwist. Op het bij de cassatieschriftuur gevoegde rapport kan niet voor het eerst in cassatie een beroep worden gedaan, nu de beoordeling daarvan een onderzoek van feitelijke aard vergt.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Het middel is gericht tegen het oordeel van het hof dat het hier gaat om een wapen behorende tot categorie I sub 7° van artikel 2 lid 1 van de Wet wapens en munitie (hierna: WWM).

Het hier toepasselijk wettelijk kader is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3.5.

Het hof heeft zijn oordeel dat het in de tenlastelegging vermelde (luchtdruk)geweer een voorwerp is in de zin van categorie I sub 7° van artikel 2 lid 1 WWM doen steunen op het als bewijsmiddel 3 tot bewijs gebezigde proces-verbaal van [verbalisant 2], hoofdagent en taakaccenthouder Wet wapens en munitie, voor zover inhoudende diens bij zijn onderzoek aan het onderhavige voorwerp gedane bevindingen. Anders dan het middel betoogt, is dit oordeel niet onbegrijpelijk, in aanmerking genomen dat uit het proces-verbaal van de terechtzitting niet blijkt dat aldaar door of namens de verdachte de deskundigheid van genoemde verbalisant is betwist.

Dat voormeld wapen volgens het bij de schriftuur gevoegde rapport van de gerechtelijk deskundige J. van Driel van 8 juli 2012 niet valt onder categorie I sub 7° maar onder categorie IV van artikel 2 lid 1 WWM leidt niet tot een ander oordeel nu niet blijkt dat dit rapport aan

het hof is overgelegd en een beroep op dat rapport niet voor het eerst in cassatie kan worden gedaan, aangezien de beoordeling daarvan een onderzoek van feitelijke aard vergt, waarvoor in cassatie geen plaats is.

Het middel faalt.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Gelet op de omstandigheid dat de verdachte strafbaar is verklaard doch geen straf is opgelegd, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-11-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:1352

Zaaknummer: 12/00723

Wetsartikelen: 2 lid 1 categorie I sub 7 WWM

RECHTSPRAAK

Het bewezenverklaarde is gekwalificeerd als overtreding van artikel 2.3 aanhef en onder a Aanvullend luchthavenreglement. Met ingang van 1 november 2009 is hoofdstuk VIIa, waarin artikel 2 strafbaar was gesteld, komen te vervallen, terwijl overtreding van artikel 2.3 ook niet elders strafbaar is gesteld. Nu ten tijden van het plegen van het feit hetgeen verdachte wordt verweten niet strafbaar was gesteld, kan het bewezenverklaarde geen strafbaar feit opleveren.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft aangenomen dat het bewezenverklaarde een strafbaar feit oplevert.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het bewezenverklaarde is door het hof gekwalificeerd als overtreding van het bepaalde bij artikel 2 lid 3, aanhef en onder a, van het Aanvullend luchthavenreglement. Overtreding van artikel 2 van het Aanvullend luchthavenreglement was strafbaar gesteld in hoofdstuk VIIa van datzelfde reglement, welk hoofdstuk bij artikel 38, onder D, van de Regeling veilig gebruik luchthavens en andere terreinen met ingang van 1 november 2009 is komen te vervallen, terwijl overtreding van artikel 2 lid 3 van het Aanvullend luchthavenreglement ook niet elders strafbaar is gesteld. Nu derhalve ten tijde van het plegen van het onderhavige feit hetgeen de verdachte wordt verweten niet strafbaar was gesteld, kan het bewezenverklaarde geen strafbaar feit opleveren.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad zal om doelmatigheidsredenen zelf de zaak afdoen en de verdachte ontslaan van alle rechtsvervolgning.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak behoudens voor zover daarbij het vonnis van de kantonrechter in de Rechtbank Haarlem van 31 mei 2011 is vernietigd en verklaart het bewezenverklaarde niet strafbaar en ontslaat de verdachte te dier zake van alle rechtsvervolgning.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

ANNOTATIE

Annotatie bij Hof Amsterdam 2 oktober 2013***mr. P.C. Verloop***

Op 26 oktober 2010 (ECLI:NL:HR:2010:BM4440, NJ 2010/655) wees de Hoge Raad een betrekkelijk verrassend en verstrekkend arrest met betrekking tot de reikwijdte van witwassen als bedoeld in artikel 420bis Sr en schuldwitwassen als bedoeld in artikel 420quater. In zijn arrest overwoog de Hoge Raad (in r.o. 2.4.1) dat '[v]ooropgesteld moet worden dat op zichzelf noch de tekst noch de geschiedenis van de totstandkoming van de art. 420bis en 420quater Sr eraan in de weg staat dat iemand die een in die bepalingen omschreven gedraging verricht ten aanzien van een voorwerp dat afkomstig is uit enig door hemzelf begaan misdrijf, wordt veroordeeld wegens - kort gezegd - (schuld)witwassen. Dat geldt, naar uit de tekst van de wet volgt, ook voor het voorhanden hebben van zo'n voorwerp.' Na deze algemene overweging volgde echter een inperking van de reikwijdte van de strafbaarstelling van witwassen (in r.o. 2.4.2): 'Dit betekent niet dat elke gedraging die in de art. 420bis, eerste lid, en 420quater, eerste lid, Sr is omschreven, onder alle omstandigheden de - in beide bepalingen nader omschreven - kwalificatie witwassen onderscheidenlijk schuldwitwassen rechtvaardigt [...]. Zo kan ingeval het gaat om een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf en hem het "voorhanden hebben" daarvan wordt verweten, de vraag rijzen of een dergelijk enkel voorhanden hebben voldoende is om als (schuld)witwassen te worden aangemerkt. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de strafbaarstelling van witwassen strekt ter bescherming van de aantasting van de integriteit van het financieel en economisch verkeer en van de openbare orde, dat witwassen een veelomvattend, maar ook te begrenzen fenomeen is, en dat ook in het geval het witwassen de opbrengsten van eigen misdrijf betreft, van de witwasser in beginsel een handeling wordt gevergfd die erop is gericht "om zijn criminele opbrengsten veilig te stellen". Gelet hierop moet worden aangenomen dat indien vaststaat dat het enkele voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat afkomstig is uit een door hemzelf begaan misdrijf niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd.' Aan deze overwegingen werd in HR 8 januari 2013 (ECLI:NL:HR:2013:BX6910, NJ 2013/266) toegevoegd dat '[m]et deze rechtspraak wordt mede beoogd te voorkomen dat

een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en die de door dat misdrijf verkregen voorwerpen onder zich heeft en dus voorhanden heeft, zich automatisch ook schuldig maakt aan het witwassen van die voorwerpen. Bovendien wordt aldus bevorderd dat in zo een geval het door de verdachte begane (grond)misdrijf, dat in de regel nader is omschreven in een van specifieke bestanddelen voorziene strafbepaling, in de vervolging centraal staat. Daarom is beslist dat “indien vaststaat dat het enkele voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat afkomstig is uit een door hemzelf begaan misdrijf niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd”. Er moet in dergelijke gevallen dus sprake zijn van een gedraging die meer omvat dan het enkele voorhanden hebben en die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft. Ingeval de gedraging betrekking heeft op een gedeelte van die voorwerpen, kan slechts het voorhanden hebben van dat gedeelte worden aangemerkt als witwassen.’ In zijn arrest van 18 juni 2013 (ECLI:NL:HR:2013:CA3302, NJ 2013/453) voegde de Hoge Raad daar nog aan toe dat deze overwegingen niet slechts gelden ten aanzien van het ‘voorhanden hebben’ van een voorwerp dat afkomstig is uit een door een verdachte zelf begaan misdrijf, maar ook ten aanzien van het verwerven daarvan. Deze inperking van de reikwijdte van het begrip heeft vele pennen in beweging gebracht (zie Buisman in D&D 2013/53 en Borgers in zijn noot onder NJ 2013/266). Het hier besproken arrest van Gerechtshof Amsterdam vormt een aardige illustratie van de effecten van de door de Hoge Raad voorgestane inperking. Ik schets allereerst kort de casus die in dit arrest centraal staat. Bij de verdachte thuis wordt in een aantal tassen in een kast op een slaapkamer een geldbedrag aangetroffen van ruim € 250.000,-. In de tas bevond zich verder een koopovereenkomst gericht aan (de horecazaak van) verdachte en een aantal op die koopovereenkomst betrekking hebbende notities. De verdachte wordt vervolgd voor het verwerven, voorhanden hebben, overdragen of omzetten van genoemd geldbedrag terwijl hij wist, dan wel redelijkerwijs moest vermoeden dat dit geldbedrag uit enig misdrijf afkomstig was. De primaire stelling die door (de raadsman van) de verdachte wordt ingenomen, is dat de tas met geld niet toebehoorde aan de verdachte. Dat verweer zou dan waarschijnlijk tot de conclusie moeten leiden dat geen sprake was van ‘voorhanden hebben’. Dit verweer wordt door het hof gepasseerd, nu de verdachte geen verklaring heeft gegeven voor het geldbedrag, terwijl dat in de gegeven omstandigheden wel van hem verlangd mocht worden. Het subsidiaire standpunt van de verdediging is interessanter. Subsidiair wordt bepleit dat, indien het hof het voorhanden hebben bewezen zou achten, het geld evident uit misdrijf afkomstig is uit een door de verdachte zelf gepleegd misdrijf. Daartoe wijst de raadsman op de in de tas gevonden drugsadministratie en als betrouwbaar aangemerkte CIE-informatie. Als immers het geld uit eigen misdrijf afkomstig is, kan de verdachte dit geld niet hebben witgewassen nu er

geen sprake was van een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst gerichte gedraging. Dat zou dan moeten leiden tot niet-kwalificeerbaarheid van het feit. Nog aardiger wordt het waar het Openbaar Ministerie betoogt dat de verdachte er niet in is geslaagd te bewijzen dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan opiumdelicten en dus niet heeft kunnen bewijzen dat het geld uit eigen misdrijf afkomstig is. Dat is de strafrechtspleging op zijn kop; het Openbaar Ministerie dat vindt dat er onvoldoende bewijs is, ondanks de stelling van verdachte dat het geld uit misdrijf afkomstig is. Het hof concludeert dat aannemelijk is geworden dat het aangetroffen geldbedrag uit eigen misdrijf afkomstig is, ontslaat de verdachte van alle rechtsvervolging en spreekt ten aanzien van het geldbedrag de verbeurdverklaring uit (dat dan weer wel). Al met al een volstrekt onverwacht effect van de jurisprudentie van de Hoge Raad: een verdachte die – om strafoplegging voor witwassen te voorkomen – bekend geld te hebben verdiend met de handel in verdovende middelen en een Openbaar Ministerie dat – om een veroordeling voor witwassen mogelijk te maken – bestrijdt dat het bewijs van een eigen misdrijf door de verdachte niet is geleverd! Een bijzonder origineel en geslaagd verweer.

ANNOTATIE

**Annotatie bij Hof Amsterdam 2 oktober 2013,
ECLI:NL:GHAMS:2013:3188*****mr. P.C. Verloop***

Op 26 oktober 2010 (ECLI:NL:HR:2010:BM4440, NJ 2010/655) wees de Hoge Raad een betrekkelijk verrassend en verstrekkend arrest met betrekking tot de reikwijdte van witwassen als bedoeld in artikel 420bis Sr en schuldwitwassen als bedoeld in artikel 420quater. In zijn arrest overwoog de Hoge Raad (in r.o. 2.4.1) dat '[v]ooropgesteld moet worden dat op zichzelf noch de tekst noch de geschiedenis van de totstandkoming van de art. 420bis en 420quater Sr eraan in de weg staat dat iemand die een in die bepalingen omschreven gedraging verricht ten aanzien van een voorwerp dat afkomstig is uit enig door hemzelf begaan misdrijf, wordt veroordeeld wegens - kort gezegd - (schuld)witwassen. Dat geldt, naar uit de tekst van de wet volgt, ook voor het voorhanden hebben van zo'n voorwerp.' Na deze algemene overweging volgde echter een inperking van de reikwijdte van de strafbaarstelling van witwassen (in r.o. 2.4.2): 'Dit betekent niet dat elke gedraging die in de art. 420bis, eerste lid, en 420quater, eerste lid, Sr is omschreven, onder alle omstandigheden de - in beide bepalingen nader omschreven - kwalificatie witwassen onderscheidenlijk schuldwitwassen rechtvaardigt [...]. Zo kan ingeval het gaat om een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf en hem het "voorhanden hebben" daarvan wordt verweten, de vraag rijzen of een dergelijk enkel voorhanden hebben voldoende is om als (schuld)witwassen te worden aangemerkt. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de strafbaarstelling van witwassen strekt ter bescherming van de aantasting van de integriteit van het financieel en economisch verkeer en van de openbare orde, dat witwassen een veelomvattend, maar ook te begrenzen fenomeen is, en dat ook in het geval het witwassen de opbrengsten van eigen misdrijf betreft, van de witwasser in beginsel een handeling wordt gevergd die erop is gericht "om zijn criminele opbrengsten veilig te stellen". Gelet hierop moet worden aangenomen dat indien vaststaat dat het enkele voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat afkomstig is uit een door hemzelf begaan misdrijf niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd.' Aan deze overwegingen werd in HR 8 januari 2013 (ECLI:NL:HR:2013:BX6910,

NJ 2013/266) toegevoegd dat '[m]et deze rechtspraak wordt mede beoogd te voorkomen dat een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en die de door dat misdrijf verkregen voorwerpen onder zich heeft en dus voorhanden heeft, zich automatisch ook schuldig maakt aan het witwassen van die voorwerpen. Bovendien wordt aldus bevorderd dat in zo een geval het door de verdachte begane (grond)misdrijf, dat in de regel nader is omschreven in een van specifieke bestanddelen voorziene strafbepaling, in de vervolging centraal staat. Daarom is beslist dat "indien vaststaat dat het enkele voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat afkomstig is uit een door hemzelf begaan misdrijf niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd". Er moet in dergelijke gevallen dus sprake zijn van een gedraging die meer omvat dan het enkele voorhanden hebben en die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft. Ingeval de gedraging betrekking heeft op een gedeelte van die voorwerpen, kan slechts het voorhanden hebben van dat gedeelte worden aangemerkt als witwassen.' In zijn arrest van 18 juni 2013 (ECLI:NL:HR:2013:CA3302, NJ 2013/453) voegde de Hoge Raad daar nog aan toe dat deze overwegingen niet slechts gelden ten aanzien van het 'voorhanden hebben' van een voorwerp dat afkomstig is uit een door een verdachte zelf begaan misdrijf, maar ook ten aanzien van het verwerven daarvan. Deze inperking van de reikwijdte van het begrip heeft vele pennen in beweging gebracht (zie Buisman in D&D 2013/53 en Borgers in zijn noot onder NJ 2013/266). Het hier besproken arrest van Gerechtshof Amsterdam vormt een aardige illustratie van de effecten van de door de Hoge Raad voorgestane inperking. Ik schets allereerst kort de casus die in dit arrest centraal staat. Bij de verdachte thuis wordt in een aantal tassen in een kast op een slaapkamer een geldbedrag aangetroffen van ruim € 250.000,-. In de tas bevond zich verder een koopovereenkomst gericht aan (de horecazaak van) verdachte en een aantal op die koopovereenkomst betrekking hebbende notities. De verdachte wordt vervolgd voor het verwerven, voorhanden hebben, overdragen of omzetten van genoemd geldbedrag terwijl hij wist, dan wel redelijkerwijs moest vermoeden dat dit geldbedrag uit enig misdrijf afkomstig was. De primaire stelling die door (de raadsman van) de verdachte wordt ingenomen, is dat de tas met geld niet toebehoorde aan de verdachte. Dat verweer zou dan waarschijnlijk tot de conclusie moeten leiden dat geen sprake was van 'voorhanden hebben'. Dit verweer wordt door het hof gepasseerd, nu de verdachte geen verklaring heeft gegeven voor het geldbedrag, terwijl dat in de gegeven omstandigheden wel van hem verlangd mocht worden. Het subsidiaire standpunt van de verdediging is interessanter. Subsidiair wordt bepleit dat, indien het hof het voorhanden hebben bewezen zou achten, het geld evident uit misdrijf afkomstig is uit een door de verdachte zelf gepleegd misdrijf. Daartoe wijst de raadsman op de in de tas gevonden drugsadministratie en als betrouwbaar aangemerkte CIE-informatie. Als immers het

geld uit eigen misdrijf afkomstig is, kan de verdachte dit geld niet hebben witgewassen nu er geen sprake was van een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst gerichte gedraging. Dat zou dan moeten leiden tot niet-kwalificeerbaarheid van het feit. Nog aardiger wordt het waar het Openbaar Ministerie betoogt dat de verdachte er niet in is geslaagd te bewijzen dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan opiumdelicten en dus niet heeft kunnen bewijzen dat het geld uit eigen misdrijf afkomstig is. Dat is de strafrechtspleging op zijn kop; het Openbaar Ministerie dat vindt dat er onvoldoende bewijs is, ondanks de stelling van verdachte dat het geld uit misdrijf afkomstig is. Het hof concludeert dat aannemelijk is geworden dat het aangetroffen geldbedrag uit eigen misdrijf afkomstig is, ontslaat de verdachte van alle rechtsvervolging en spreekt ten aanzien van het geldbedrag de verbeurdverklaring uit (dat dan weer wel). Al met al een volstrekt onverwacht effect van de jurisprudentie van de Hoge Raad: een verdachte die – om strafoplegging voor witwassen te voorkomen – bekend geld te hebben verdiend met de handel in verdovende middelen en een Openbaar Ministerie dat – om een veroordeling voor witwassen mogelijk te maken – bestrijdt dat het bewijs van een eigen misdrijf door de verdachte niet is geleverd! Een bijzonder origineel en geslaagd verweer.